

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Fútbol Club Barcelona, Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-362/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Pomoc przyznana na rzecz określonych klubów piłkarskich – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie „korzyści” – System pomocy – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. d) – Obniżona stawka podatkowa – Podmioty o celu niezarobkowym – Mniej korzystne odliczenie podatkowe – Wpływ – Odwołanie wzajemne – Artykuły 169 i 178 regulaminu postępowania przed Trybunałem]

(2021/C 163/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková, B. Stromsky i G. Luengo, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fútbol Club Barcelona (przedstawiciele: R. Vallina Hoset, J. Roca Sagarra, J. del Saz Cordero, A. Sellés Marco i R. Salas Lúcia, abogados), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Centeno Huerta, J. Ruiz Sánchez i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r., Fútbol Club Barcelona/Komisja (T-865/16, EU:T:2019:113), zostaje uchylony w zakresie, w jakim uwzględnia zarzut drugi podniesiony w pierwszej instancji i stwierdza nieważność decyzji Komisji (UE) 2016/2391 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) przyznanej przez Hiszpanię na rzecz określonych klubów piłkarskich.
- 2) Skarga wniesiona w sprawie T-865/16 przez Fútbol Club Barcelona o stwierdzenie nieważności decyzji 2016/2391 zostaje oddalona.
- 3) Fútbol Club Barcelona pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty poniesione w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.
- 5) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 marca 2021 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Poste Italiane SpA (C-434/19), Agenzia delle entrate – Riscossione (C-435/19) / Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane (C-434/19), Poste Italiane SpA (C-435/19)

(Sprawy połączone C-434/19 i C-435/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Konkurencja – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Przesłanki stosowania – Artykuł 106 ust. 2 TFUE – Usługi w ogólnym interesie gospodarczym – Prowadzenie usługi pocztowego rachunku bieżącego w celu poboru komunalnego podatku od nieruchomości – Przedsiębiorstwa korzystające ze specjalnych lub z wyłącznych praw przyznanych im przez państwa członkowskie – Prowizje ustalone jednostronnie przez przedsiębiorstwo będące beneficjentem – Nadużycie pozycji dominującej – Artykuł 102 TFUE – Niedopuszczalność]

(2021/C 163/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Poste Italiane SpA (C-434/19), Agenzia delle entrate – Riscossione (C-435/19)

Druga strona postępowania: Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane (C-434/19), Poste Italiane SpA (C-435/20)

przy udziale: Poste italiane SpA – Bancoposta (C-435/19)

Sentencja

Artykuł 107 TFUE należy interpretować w ten sposób, że środek krajowy, za pomocą którego podmioty upoważnione do poboru imposta comunale sugli immobili (komunalnego podatku od nieruchomości) są zobowiązane do posiadania otwartego w ich imieniu rachunku bieżącego w spółce Poste Italiane SpA w celu umożliwienia podatnikom zapłaty tego podatku oraz zapłaty prowizji za prowadzenie owego rachunku bieżącego, stanowi „pomoc państwa” w rozumieniu tego postanowienia, pod warunkiem że środek ten można przypisać państwu, że przysparza on spółce Poste Italiane selektywnej korzyści przy użyciu zasobów państwowych i że może on zakłócać konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 marca 2021 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljödomstolen – Szwecja) – Föreningen Skydda Skogen (C-473/19), Naturskyddsföreningen i Härryda, Göteborgs Ornitologiska Förening (C-474/19) / Länsstyrelsen i Västra Götalands län, B.A.B. (C-473/19), U.T.B. (C-474/19)

(Sprawy połączone C-473/19 i C-474/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Artykuł 12 ust. 1 – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuł 5 – Leśnictwo – Zakazy mające na celu zapewnienie ochrony gatunków chronionych – Przedsięwzięcie ostatecznej wycinki lasu – Teren, na którym występują gatunki chronione]

(2021/C 163/07)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljödomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Föreningen Skydda Skogen (C-473/19), Naturskyddsföreningen i Härryda, Göteborgs Ornitologiska Förening (C-474/19)

Strony pozwane: Länsstyrelsen i Västra Götalands län, B.A.B. (C-473/19), U.T.B. (C-474/19)

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on praktyce krajowej, zgodnie z którą zakazy przewidziane w tym przepisie dotyczą jedynie gatunków, które są wymienione w załączniku I do tej dyrektywy, są zagrożone na określonym poziomie lub których populacja wykazuje tendencję do długotrwałego spadku.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a)–c) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że z jednej strony sprzeciwia się on praktyce krajowej, zgodnie z którą jeżeli przedmiot działalności człowieka, takiej jak działalność w zakresie gospodarki leśnej lub zagospodarowania gruntów, jest w sposób oczywisty inny niż zabijanie lub niepokojenie gatunków zwierząt, to zakazy przewidziane w tym przepisie mają zastosowanie wyłącznie w przypadku ryzyka negatywnego oddziaływania na stan ochrony danych gatunków, a z drugiej strony ochrona przyznana przez ten przepis nie przestaje obowiązywać w odniesieniu do gatunków, które osiągnęły właściwy stan ochrony.